

ՔԱՐԻ ԼՈՒՐ

Լույս է տեսնում 2009թ. մայիսից

Հայաստանի Ավետարանի Հավատքի քրիստոնյաներ

Ամսաթերթ / Ապրիլ, 2010թ., N 4 (10)

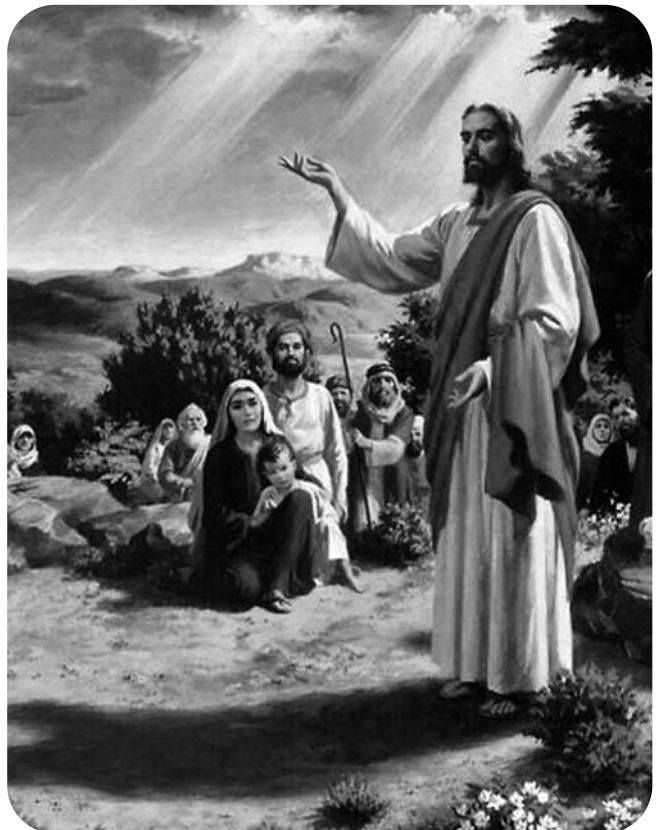
«...ԼՈՒՆՈՒ ԺԱՄԱՆԱԿ, ԵՒ ԽՈՍԵԼՈՒ ԺԱՄԱՆԱԿ...» ԺՈՂՈՎՈՂ 3:7

Երբեմն լինում է, որ մարդկանց միջև լուրջ վեճեր են ծագում: Այդպիսի պահերին մարդիկ հակված են երես թեքել մեկը մյուսից և դադարում են շփվել: Հաճախ կարելի է լսել այսպիսի արտահայտություն. «Ես արդեն ամեն ինչ ասացի»: Սիրելի՛ս, պատկերացրու, որ եթե ամենագոր Աստված գրավեր այդպիսի դիրք ու հրաժարվեր խոսել քո և ամբողջ մարդկության հետ: Շնորհակալություն Աստծուն, որ դա այդպես չէ: Բայց կգա ժամանակը, երբ Աստված կլռի: Այսօր Աստծո «խոսելու ժամանակն է»: Նա այդ անում է Իր Որդու և Իր Խոսքի՝ Աստվածաշնչի միջոցով: Նա ուղարկում է Իր ծառաներին աշխարհի բոլոր ծայրերը՝ Իր շնորհն ու սերը ավետելու համար: Նրանք ավետում են Աստծո գթասրտության, փրկության, հավիտենական կյանքի և Նրա սրբության մասին: Նրանք խոսում են մեղքի, մահվան և Աստծո արդար դատաստանի մասին, որը սպասվում է բոլոր անօրենների: Ինչպիսի՞ն է քո վերաբերմունքը սրա հանդեպ: Ինչ-որ մեկը կծիծաղի, մյուսը կցուցաբերի անտարբերություն՝ ասելով, թե շատ զբաղված է, ինչպես *Ղուկաս 14:15-25*-ում, իսկ նրանք, ովքեր կլսեն ու կգան դեպի Աստված, կունենան հավիտենական կյանք:

Աստված մարդկանց դիմում է նաև կյանքում կատարվող տարբեր իրադարձությունների միջոցով: Դա նույնպես Աստծո «լեզուն է»: Մարդու հարաբերություններն Աստծո հետ խախտվեցին առաջին մարդկանց մեղքի մեջ ընկնելու պատճառով: Սա մարդկության հիմնական խնդիրն է:

Մենք պետք է լսենք ու հնազանդվենք Աստծո Խոսքին. «Կադաշենք ձեզի Քրիստոսին կողմանէ, հաշտվեցէ՛ք Աստուծոյ հետ: Վասն զի Աստված զանիկա որ մեղք չէր գիտեր, մեզի համար մեղա-

վոր սեպեց, որպէս զի մենք անոր միջոցով Աստուծոյ արդարներն ըլլանք» (*Ք Կորնթ. 5:20,21*): Այս խոսքերը մեզ ցույց են տալիս Հիսուս Քրիստոսի զոհողությունը: Աստված այս առաջարկներով այսօր էլ դիմում է յուրաքանչյուր մարդու իր ծառաների միջոցով: Վաղը Նա կարող է լռել: Այդ ժամանակ արդեն փրկություն ձեռք բերելու հնարավորություն չի լինելու: Ուրեմն եկե՛ք լսենք Աստծուն, քանի դեռ Նա խոսում է:

«Որով հենքեւ մարդի բարկութիւնն Աստուծոյ արդարութիւնը չէ գործում»

Հակոբոս 1:20

Սուրբգրային այս հատվածը մեզ ցույց է տալիս ճշմարտությունը, որը ծածկված է շատ մարդկանցից: Փրկության ճանապարհին ինչքան չարություն է մարդկանց պատճառում բարկությունը՝ գործելով ամեն ինչ, բացի Աստծո արդարությունից: Բարկությունը գրկում է մարդուն Աստվածային բազում օրհնություններից և կարող է փակել այն դուռը, որը տանում է դեպի հավիտենական կյանք, ուր Աստծո փառքի ներկայությունն է:

Եթե մենք վերլուծենք, թե ինչու այսօր Սուրբ Հոգին Իր գործության լեցունությունով չի երևում Աստծո ժողովրդի մեջ, ապա պատճառներ շատ կլինեն: Բայց դրանցից ամենաճանաչելիքը և որոշիչը կլինի բարկությունը, որը Աստծո արդարությունը չի կատարում: Երբ մեզ գայթակղեցնող հանգամանքներում մենք մեր սիրտը բարկությունից ազատ չենք պահում, այդ ժամանակ այն դառնում է քարի պես ամուր, անկարող՝ ընդունելու Աստծո կամքն ու օրհնությունը, իսկ Աստված խոստացել է Իր օրհնությունը տալ կոտրած ու խոնարհ սրտերին:

«Մի արտորար հոգիովդ բարկանալու, քանզի բարկութիւնը հիմարներուն ծոցին մեջ կհանգչի» (**Ժողովող 7:9**): Տեսե՛ք, թե այդպիսի մարդը ինչ վիճակում է գտնվում Աստծո առջև: Աստված հիմար է անվանում այն սիրտը, որտեղ բնակվում է բարկությունը: Եթե մեկը մեզ հարցնեն՝ դու խելացի՞ ես, թե՞ հիմար, այդ հարցը, կարծում եմ, տհաճ կլինի: Բայց եթե մեկը հարցնեն՝ քո սրտում բարկություն կա՞, թե՞ ոչ, ապա այդ հարցը շատ նորմալ կընդունվեր մեր կողմից: Բայց չէ՞ որ դրանք երկուսն էլ նույն հարցն են, քանի որ Աստված Ինքն է ասում, որ նա, ում սրտում բնակվում է բարկությունը, հիմար է: Կարո՞ղ է Աստված գործել մեր մեջ և մեր միջոցով, եթե մենք մեր սրտերում բարկություն ենք կրում՝ անկախ նրանից, թե ում նկատմամբ կամ ինչ պատճառով: Այն մարդը, որը բարկությանը թույլ է տվել իր սրտում բույն հյուսել, անկարող է դառնում վստահել Աստծուն:

Կարդում ենք **Ա Թագավորաց 18:7-11**-ում. «Պարբռնող կիները երգում էին ու ասում. Սավուդ իր հազարավորները զարկավ, իսկ Դավիթ՝ բյուրավորները»: Սավուդ խիստ բարկացավ ու այս խոսքին համար դժգոհեցավ: Վրդովված Սավուդը բարկությանը ներս թողեց իր սրտի մեջ: Եվ Սուրբ Գիրքն ասում է, որ նա այդ օրվանից ծուռ աչքով էր նայում Դավիթին, նրա հետ անմտորեն էր վարվում և այդ մեղքի մեջ էլ մեռավ: Աստվածաշունչը նկարագրում է շատ տխուր իրադարձություններ, որ տեղի են ունենում մարդկային բարկության պատճառով: Բարկությունը բաժանում է եղբայրների, իսկ Կայենին նույնիսկ հասցրեց եղբայրասպա-

նության: Հակոբը փախավ Եսավի ձեռքից, քանի որ Եսավի բարկությունը բորբոքվեց իր եղբոր վրա: «...Եվ Եսավ ասեց Հակոբը այն օրհնութեան համար, որով իր հայրը օրհնեց զանիկա ու Եսավ իր սրտին մեջ ըսավ. «Իմ հորս սուգին օրերը մոտ են, յետո իմ եղբայրս՝ Հակոբը պիտի մեռցնեն» (**Ծննդոց 27:41**):

Բարկությունը փոքր բառ է, բայց մեծ չարիք է գործում: Այն դաժանացնում է մարդուն, փակում նրա աչքերը, տեսնողին դարձնում է կույր: Այն բաժանում է ընտանիքները, հայրերի կենդանության օրոք երեխաներին դարձնում է որբ, երեխաներ ծնած ու դաստիարակած մայրերին թողնում է միայնակ: Ծնողները երեխաների բարին են ցանկանում և թույլ չեն տալիս մեղքին մոտենալ՝ արգելելով նրանց վատ արարքներ գործել: Իսկ երեխաները, ծնողների արգելքներից վրդովված, մտածելով, որ նրանք ոչինչ չեն հասկանում կյանքից՝ ներս են թողնում բարկությանը: Եվ հենց որ ներս են թողնում, բանասարկուն անմիջապես հայտնվում է ու սկսում իր գործը՝ զնա՞ տնից, նրանք քեզ չեն սիրում: Եվ բարկությունը բոցավառվում է կրակի պես, քանզի կա մեկը, ով նպաստում է դրան: Արդյունքում մեկին բարկությունը հեռացնում է տնից, մյուսին՝ տանում գերեզման, ինչպես առաջին հայացքից խելացի թվացող Աբիթոփելին. «Աբիթոփել երբ տեսավ, թե իր խորհուրդը չկատարվեցավ..., իր տանը համար կարգադրություններ ըրավ ու ինքզինք խեղդեց ու մեռավ...» (**Ք Թագ. 17:23**): Ահա թե ինչու է Պողոս առաքյալն ասում. «Եթե բարկանալ՝ մեղք մի գործեք, արևը ձեր բարկությանը վրայ մարը թող չմտնե: Ու սատանային տեղի մի տաք» (**Եփեսացիս 4:26-27**): Առաքյալը հասկանում էր, որ բարկանալը բնորոշ է մարդուն, բայց կարևոր է, որ թշնամուն թույլ չտանք մուտք գործել մեր հոգիների մեջ: Այդ պատճառով Սուրբ Գիրքը խորհուրդ է տալիս. արևը ձեր բարկության վրա թող մայր չմտնի, այսինքն՝ սրտում չպահել վիրավորվածություն և բարկություն: Աստծո Խոսքը մեզ հստակ ասում է, թե ինչպես կարելի է խուսափել դրանից՝ միևնույն ժամանակ չանտեսելով այն մարդուն, ում պատճառով բարկացել ես: «Ուրեմն եթե քու ընծադ սեղանին վրայ բերես ու հոն միտքդ գալ թե քո եղբայրդ քեզի դեմ բան մը ունի, հոն ձգե ընծադ սեղանին առջև, զնա առաջ եղբորդ հետ հաշտուե ու ետքը եկուր որ քու ընծադ մատուցանես» (**Մատթ. 5:23-24**):

«Հայր մեր» աղոթքով Աստված մեզ այսպիսի կարգ է սովորեցնում. «Մեզի ներքե մեր պարտքերը, ինչպես մենք ալ կներենք մեր պարտականներուն» (**Մատթ. 6:12**): Եկե՛ք առաջնորդվենք այդ սկզբունքներով: Եթե մենք սովորենք ներել միմյանց հասցրած վիրավորանքները, ապա բարկությունը չի կարողանա «բույն

հյուսել» մեր սրտերում: Բարկությունը կփորձի մտքերի միջոցով մոտենալ յուրաքանչյուրիս, և եթե մենք արթուն չլինենք՝ մեր մտքերը հսկելով Աստծո Խոսքով, ապա բարկությունը կթափանցի մեր սրտի մեջ և, սարդի մման ուստայն գործելով, մեղավոր մտքերով ավելի ու ավելի կհիմնավորվի մեր սրտերի մեջ: Մարդը սկսում է մտածել. «Ահա հարմար օրը մոտենում է, և ես վրեժ կլուծեմ եղբորիցս»:

Առակաց գրքում գրված է. «Մարդու մը սրտին խորհուրդը խորունկ ջուրերու պես է, բայց խելացի մարդը զանիկա դուրս կհանե» (Առակաց 20:5): Յանկացած գործողություն, որ մենք պատրաստվում ենք կատարել, նախ գալիս է մեր մտքին, իսկ հետո, եթե մենք այն չենք մերժում, տարածվում է մեր սրտերում: Մենք իրավունք ունենք, կամ, ավելի ստույգ ասած, պարտավոր ենք իմանալ՝ ի՞նչ ենք բերում մեր սրտի մեջ, քանի որ այն հանդիսանում է Աստծո տաճար: Ինչ որ դու բերում ես այդ տաճար, այն էլ դրվում է այնտեղ: Այդ պատճառով էլ Սուրբ Գիրքը ճիշտ բնորոշում է, թե ինչ վիճակում է մարդը՝ ասելով, որ բարկությունը բնակվում է հիմարների սրտերում, քանզի այդպիսի մարդը լուսավոր միտք չունի, որպեսզի գտի այն, ինչը իր միջով մուտք է գործում սիրտ: Եթե բարկությունը եկել է քո մտքի մեջ, ապա պահապան կանգնիր և թույլ մի՛ տուր նրան թափանցել ավելի խորը, որպեսզի բույն չդնի քո սրտում: Այդպիսի վիճակում ոչ ոք չի կարող գործել Աստծո արդարությունը:

Մեր սիրտը Սուրբ Հոգու սեփականությունն է, այն պատկանում է միայն Նրան, այդ պատճառով տեղ մի՛ տվեք այնտեղ սատանային: Բազում չարություններ է անում բարկությունը, որի մասին կարելի է շատ խոսել: Կարծում եմ՝ իմաստուն մարդիկ, իմանալով այդ, հեռու են քաշվում դրանից: Բայց ցավալի է, որ շատերը նշանակություն չեն տալիս այն բանին, թե ինչ քայքայիչ գործ կարող է անել բարկությունը: Եվ քանի՞-քանի մարդ է թողնում հոր տունը, քանի՞-քանի մարդ, նույնիսկ եկեղեցու անդամներ, թողնում, դուրս են գալիս եկեղեցուց բարկության պատճառով: Սրտում բարկություն ունեցող մարդը կորցնում է սերը իր եղբոր, մերձավորի, եկեղեցու և նույնիսկ Տիրոջ հանդեպ: Արևը թող մայր չմտնի քո բարկության վրա, ասում է Աստծո Խոսքը, բայց ոմանց մոտ անցնում են օրեր, ամիսներ, երբեմն՝ նույնիսկ տարիներ: Սիրտը դրանից քարանում է, կորում է միշտ հաղորդակցություն փնտրող սերը: Եվ մարդիկ օրեցօր իրարից հեռանում, օտարանում են: Հիսուս Քրիստոսը մեզ պատգամ է թողել. «Քո ոտխիդ հետ շուտով միաբանե, քանի որ անոր հետ ճամփուն մեջ ես...» (Մատթ. 5:25): Բայց մենք վիրավորված ենք մնում օրեր, ամիսներ և նույնիսկ տարիներ: Իսկ ինչպե՞ս մենք պիտի երկինք մտնենք:

Եթե որևէ մեկն այսօր ինչ-որ մեկի դեմ իր սրտում վիրավորանք ունի, թող ականջ դնի խորհրդին՝ ոչ թե իմ, այլ Աստծո. «Եթե բարկանաք՝ մեղք մի գործեք. արևը ձեր բարկության վրա մայր թող չմտնի...»: Դուք այսօր դեմ ճանապարհին եք և դեռ կարող եք ազատվել այդ հիվանդությունից: Հնազանդվե՛ք, նվաստացե՛ք, եթե նույնիսկ դուք ճիշտ եք եղել: Աստված խոնարհներին բարձրացնում է, օրհնություններ է տալիս, իսկ հպարտներին հակառակ է ու ցածրացնում է: Լավ

է, որ քեզ վիրավորեն (բայց դու չվիրավորվես), քան ուրիշին թողնես վիրավորված: Այստեղ ևս մի պահ կա, որը պետք է հասկանանք բոլորը: Կգա ժամանակ, որ քեզ վիրավորողը կկարողանա խորը և անկեղծ զղջալ Տիրոջ առջև, և Տերը նրան կների: Իսկ դու, քո սրտում կրելով վիրավորանքն ու բարկությունը, կվնասվես: Մի՞թե վիրավորանքը և բարկությունը ավելի կարևոր են, քան հավիտենական կյանքը:

«Ուստի, իմ սիրելի եղբայրներս, ամեն մարդ թող արագ ըլլայ լսելու մեջ և ծանր՝ խոսելու, և ծանր՝ բարկանալու մեջ: Վասնզի մարդուն բարկութիւնը Աստուծոյ արդարութիւնը չի կատարեր» (Հակոբոս 1:19-20):

Պյոտր Նովորոկ
Եպիսկոպոս, Ուկրաինա
«Слово христианина» 2/2006г.

«Ամեն ինչ որ կամենում եք՝ թե՛ ձեզ
անեն մարդիկ, այնպես էլ
դուք արե՛ք նորանց.... »
(Մատթեոս 7:12)

Աշուն էր: Սառը քամի էր փչում: Կրասնովոդսկի նավահանգստից դուրս եկած լաստանավի հրամանատարը նկատեց վերին տախտակամածում պատգարակի վրա պառկած մի նիհար կնոջ, որի վրա կռացել էր մի երիտասարդ և իր ծակծկված ու մաշված վերարկուով փորձում էր պաշտպանել քամուց:

- Ի՞նչ եք անում այստեղ,- հարցրեց հրամանատարը:

- Մենք նավասենյակ վարձելու համար դրամ չունենք,- ասաց երիտասարդը:

Հրամանատարը նավաստիներին հրամայեց կնոջ պատգարակը տեղափոխել իրեն պատկանող նավասենյակը՝ ասելով, որ ինքը գիշերը կանցկացնի նավի ղեկավարման մասում:

- Ինչո՞վ կարող եմ Ձեզ շնորհակալ լինել,- հուզված հարցրեց երիտասարդը:

Նավապետը պատմեց. «Փոքր տարիքից երագել եմ ծովային դառնալ: Ծնողներս աղքատ էին և անվճարունակ: Գյուղից քաղաք գնալու համար գումար չկար: Եվ մի օր ես նստեցի գնացքի վագոնի տանիքին ու ճամփա ընկա դեպի քաղաք: Անձրև էր գալիս, սարսռեցնող քամին ինձ հասցրեց հուսահատության: Աստված տեսավ իմ տառապանքը և վագոնի ուղեկցողին հայտնեց իմ մասին: Ուղեկցողն ինձ տարավ վագոնի իր տաք խցիկը և, տեղը սիրով գիջելով ինձ, ասաց. «Եթե կյանքում տեսնես մեկին, ում վիճակը քո վիճակից ծանր կլինի, օգնիր նրան և ասա, որ ինքն էլ դա հաղորդի մյուսին»:

Հիսուսն Իր ապրած կյանքով մեզ սովորեցնում է օգնել դժվարության մեջ եղողին:

Մեզ երկինք կտանի Հիսուսի սիրո օրենքը:

Աստվածաշնչի հիմք պատումահանքերը

**Մեղքողի պատուհանը
քննադատությունն է**
Բ Թագ. 6:16

Մեղքողը թագավորի աղջիկ էր: Նրա հայրը՝ Սավուղը, քառասուն տարի թագավորեց և հոգ չտարավ այն մասին, որ Աստծո տապանակը ու Աստծո ներկայությունը վերադարձվեն Իսրայել: Նա հետապնդում էր օժված

Դավիթին, Տիրոջը չէր փնտրում:

Երբ Դավիթը թագավոր դարձավ, հաղթեց բոլոր թշնամիներին ու մեծ փառքի արժանացավ, նա հասկացավ, որ Տիրոջ տապանակն իր տեղում պետք է լինի: Երբ տապանակը բերում էին, նա ուրախությունից ցատկոտում էր: Իսկ Մեղքողը, լուսամուտից նայելով, ստորացրեց նրան ու ասաց. «Իսրայելի թագավորը այսօր ի՞նչ փառավոր էր, իր ծառաներու, աղախիներու առջև ինքզինք մերկացրեց, ինչպես սրիկաներեն մեկը ինքզինքը կմերկացնե»:

Մեղքողի պատուհանը խորհրդապատկերում է քննադատությունը: Այսօր շատ մարդիկ, նույնիսկ քրիստոնյաներ, կանգնած են այդ պատուհանի մոտ: Նրանք ուրիշների հաջողություններով չեն ուրախանում, այլ քննադատում ու ստորացնում են նրանց: Այդ մարդկանց թվում է, թե ամեն ինչ այնպես չի արվում, ինչպես իրենք են ուզում:

Դավիթը հաղթեց այդ քննադատությանը, նա ասաց. «Ես ավելի կստորանամ և իմ աչքին էլ ավելի ոչինչ կդառնամ»: Իսկ Մեղքողին Աստված պատժեց, նա անպտուղ դարձավ: Դա խոսում է այն մասին, որ ուրիշներին քննադատող մարդիկ անպտուղ են: Քրիստոսն ասաց. «Այ հիմա կացինը ծառերուն արմատին քով կը դրվի. ուստի ամեն ծառ, որ բարի պտուղ չի բերել, կը կտրվի ու կրակը կը գցվի» (Մատթ. 3:10):

**Միսարայի պատուհանը
անօրինական
ձեռքբերում է**
Դատավորաց 5:28-30

Պատկերացրեք, Միսարայի մայրը պատուհանի մոտ նստած է, իսկ որդին գնացել է մարդկանց թալանելու: Նա այդպիսի որդի էր ծնել ու դատարարակել, և դեռ մաս-

նակցում էր նրա գործերին. պատուհանի մոտ նստած սպասում էր, թե որդին ի՞նչ է թալանելու ու բերելու:

Դա անօրինական ձեռքբերումի, թալանի և անազնիվ շահի վաստակ է: Այսօր շատ մարդիկ նստած են այդ պատուհանի մոտ, որպեսզի խաբեությամբ վաստակեն: Սակայն անազնիվ վաստակը չի օրհնվում: Քրիստոնյայի անբիծ կյանքի հիմքը ազնվությունն է: Խորհե՛ք միայն այն վաստակի մասին, որն ազնիվ է. «Բայց ազնվաբար մարդը ազնիվ բաներ կը խորհի ու ազնիվ բաներու վրա հաստատ կը մնա» (Եսայի 32:8):

**Հեզաբելի պատուհանը
խորհրդապատկերում է
անառակությունը**
Դ Թագ. 9:30-33

Աստվածաշնչում Հեզաբելը անբարո կնոջ, անառակի կերպար է: Նա միշտ հայելու առջև նստած է, դեմքը հարդարում է, զարդարում զլուխն ու պատուհանից դուրս նայում, որպեսզի իրեն ցու-

ցադրի: Այսօր Հեզաբելի ոգին վարակել է այս աշխարհը, ներթափանցել է և Քրիստոսի Եկեղեցի: Պողոս առաքյալն ասաց. «...խնամք մի տանիք մարմնին ցանկություններուն համար» (Հռոմ. 13:14): Երբ Աստված մաքրում է մարդու սիրտը, մաքրում է նաև նրա արտաքինը: Քրիստոնյայի արտաքինը ևս չպետք է աշխարհիկ մարդկանց արտաքինին նման լինի:

Անհրաժեշտ է հիշել, որ Հեզաբելի վերջը շատ տխուր եղավ: Նրա ճանապարհը մահվան է տանում:

Աստծո հետ հաղորդակցվելու պատուհան
Դանիել 6:10

Սողոմոնը տաճարն օրհնելիս աղոթեց Աստծուն. «Ընդ բոլոր ժողովուրդեդ՝ Իսրայելեն՝ որևէ մարդ աղոթք մը ու խնդրվածք մը ընե և յուրաքանչյուր մարդ իր սրտին ախտը ճանչնալով՝ ձեռքերը դեպի այս տանը երկնցնե, այն ատեն Դուն երկնքեն, քու բնակությանդ տեղեն լսես ու ներես» (Գ Թագ. 8:38-39): Դանիելը ևս դա գիտեր: Նա իր սենյակի պատուհանները բացել էր դեպի Երուսաղեմ

և օրը երեք անգամ ծնկաչոք փառաբանում էր Աստծուն: Նրա մոտ բերեցին թագավորի հրամանը, որն արգելում էր աղոթել, բայց Դանիելի համար Աստծո հետ հաղորդակցությունը ամենակարևորն էր: Նա շարունակեց աղոթել առաջվա պես: Մեղքողը, Սիսարան, Հեգաբելը թագավորական ծագում ունեին, բայց կորցրեցին իրենց արժանապատվությունը: Իսկ Հովսեփին, ով Աստծո անվան համար չարչարանքներ կրեց, Աստված գերությունից ու ստրկությունից բարձրացրեց մինչև թագավորի աստիճանի: Աստծուն ճշմարիտ ու բացահայտ ծառայելն իր հետ դժվարություններ է բերում՝ հետագայում հանգեցնելով երկնային փառքի:

**Ազատագրության
պատուհան**
Ծննդոց 8:6

Աստված Նոյին պատվիրել էր տապանի վերին մասում պատուհան շինել, որպեսզի նա չտեսնի արբապիղծ մարդկանց կո-

րուստը, այլ միշտ դեպի վերև՝ երկինք նայի ու Աստծո հետ հաղորդակցություն ունենա: Այդ լուսամուտից նա բաց թողեց ագռավին և աղավնուն, իսկ հետո իմացավ, որ երկրի մակերևույթը չորացել է: Դա ազատագրության, տեղափոխության և հափշտակության պատուհան էր:

Եզրակացություն. Ո՞ր պատուհանի մոտ ես դու նստած: Որտե՞ղ և ինչի՞ վրա ես վատնում քո ժամանակը: Ինչո՞վ ես դու ամենից շատ զբաղվում: Մեղքողի հետ ստորացնում ու քննադատո՞ւմ ես ուրիշներին, Սիսարայի հետ, հարստանալով, անօրինական վաստա՞կ ես փնտրում, իսկ գուցե Հեգաբելի հետ հայելու մոտ ավելի՞ շատ ժամանակ ես անցկացնում, քան Աստվածաշնչի հետ, կամ Դանիելի պես Աստծո հետ հաղորդակցություն ես փնտրում:

Աղոթենք Տիրոջը այնպիսին, ինչպիսին մենք կանք: Ջղջանք, և Նա կփրկի ամեն մեկին, ով Իրեն կղիմի, կմաքրի Իր համար տիաճ բոլոր բաներից ու կպատրաստի սրբերի հետ հափշտակության:

Մ կ ա յ ո ռ թ յ ո ռ և

1974թ. հունվար ամիսն էր, լսել էի Աստծո Խոսքը, բայց դեռ ապաշխարության որոշում չունեի: Աշխատում էի Երևանի 6-րդ հիվանդանոցում որպես ռենտգեն տեխնիկ: Մի օր, հերթապահության ժամանակ, գիշերվա մոտ ժամը 12-ին անցնում էի միջանցքով ու լսեցի անծանոթ, բայց շատ հոգեհարազատ երաժշտություն: Ակամայից քայլերս ուղղեցի դեպի կիսաբաց դուռը, ուր հերթապահում էր քույր-տնտեսուհին: Նա նկատեց ինձ ու շփոթված հարցրեց. «Ուզո՞ւմ եք Աստծո մասին երգ լսել»: Ես երգը լսելու համաձայնություն տվեցի: Քույրիկը երգում էր 23-րդ սաղմոսը: Հետո նա իմ մասին տեղյակ էր պահել եկեղեցու եղբայրներին:

Մի քանի օր անց եկեղեցու քարոզիչ եղբայրներից այցելեցին ինձ: Հանդիպումների ժամանակ նրանք շատ ջերմ վերաբերմունք էին ցուցաբերում իմ նկատմամբ, նաև ինձ ծանոթացնում էին Ավետարանի Խոսքին: Ես չէի առարկում նրանց ասածներին, երբ առաջարկում էին աղոթել Աստծուն՝ աղոթում էի նրանց հետ, բայց աղոթքից հետո երբեմն օգտվում էի ծխախոտից: Հաճախակի հանդիպումներից հետո եղբայրները խորհրդակցում են, թե ինչպես հայտնեն ինձ, որ ծխելը վայել չէ հավատքի մարդուն: Այդ կապակցությամբ նրանք որոշում են ծոմով աղոթել ինձ համար ու յոթ օր հետո ինձ հայտնել այդ մասին:

Որոշված օրից անցել էր երեք օր: Երրորդ օրը, կեսօրին, աշխատավայրում նստած ժամանակ քունը հաղթեց ինձ, ես քնեցի ու երազ տեսա:

Երազումս մեր հիվանդանոցի աշխատողներին հրավիրել էին համաժողովի: Ես տրոլեյբուսով գնում էի դեպի այն այգին, որի կենտրոնում գտնվող մեծ ու սպիտակ շենքում

պետք է տեղի ունենար համաժողովը: Հետո, սովորականի պես, գրպանիցս հանեցի ծխախոտը, վառեցի և ուզում էի մտնել այգի, երբ նկատեցի դիմացի ծառուղուց ինձ մոտեցող մեկին՝ սպիտակ ու արտասովոր հագուստով: Իմ ուշադրությունից չվրիպեց նրա մեղմ ու բարեկամական ժպիտը: Նա ցուցամատը դանդաղ շարժելով խոսեց ինձ հետ և ասաց. «Մեզ մոտ չեն ծխում»:

Հետո ես արթնացա մի անսովոր զգացումով, կարծես ինձ շատ հոգեհարազատ ու հեղինակավոր, սիրելի մի մարդու խորհուրդ էի լսել: Ես երբեք նման վիճակում չէի եղել: Անմիջապես ինձ մոտ եղած ծխախոտը տրորեցի ու նետեցի աղբարկղը: Այդ ժամանակից մինչև հիմա չեմ ծխել, չեմ ցանկացել ու չեմ զգացել դրա կարիքը:

Երազի մասին իմ մտորումները դեռ չէին ավարտվել, երբ եկան եղբայրները: Այս անգամ նրանց հայացքները սովորականից տարբեր էր: Նրանք արդեն նկատել էին, որ սեղանին ոչ մոխրաման կա և ոչ էլ ծխախոտ, բայց ոչինչ չասացին, կարծես մի բան արգելել նրանց: Ես դա իսկույն նկատեցի և, ցանկանալով դուրս բերել նրանց այդ վիճակից, ասացի. «Գիտե՞ք, եղբայրներ, ես այլևս չեմ ծխում»: Եղբայրներն ուրախացան ու հարցրին, թե ինչպես դա եղավ: Երբ ես պատմեցի երազի մասին, նրանք շատ ուրախացան, մենք գրկախառնվեցինք ու փառաբանեցինք Աստծուն: Աղոթքը վերջացնելուց հետո եղբայրներն ասացին. «Մենք որոշել էինք քեզ ասել ծխելու մասին, բայց վախենում էինք՝ չլինի թե խանգարենք Աստծո գործին»:

Այսպես Աստված ինձ ազատեց ծխախոտից:

Գուրգեն Դազարյան
Արտաշատի շրջան, գ.Ազատավան

«Իմ ծառայի խոսքը ես կհաստատեմ...»

Եսայի 44:26

(հովվի խոսքով անուրջուն)

Աստծուն տանող իմ ճանապարհը շատ դժվար էր: Ավարտելով Լենինգրադի հաստոցաշինական տեխնիկումը՝ ինձ համարում էի բավականին կրթված, ժամանակակից երիտասարդ: Աստծուն հավատալը ես թեթևամտորեն համարում էի անցյալի մնացուկ և հետամնաց նախապաշարում: Դրան նպաստում էր նաև բռնցքամարտով զբաղվելը:

Ծնվել եմ Հարավային Օսեթիայում, սովորել եմ Լենինգրադում, մասնակցել եմ սպորտային մրցումների՝ նվաճելով Լենինգրադի, Ռուսաստանի և Վրաստանի եռակի չեմպիոնի տիտղոսները: Նվագում էի նաև հարմոնի, կլարնետի, թմբուկի վրա, զբաղվում էի գեղարվեստական ինքնագործունեությամբ, նվագում էի հարսանիքներում: Այս ամենը վատ էր անդրադառնում իմ բնավորության վրա. ես հպարտ էի, փառասեր, ինքնահավան:

Բանակում ծառայելու ընթացքում որոշեցի իմ հասակակից մի հավատացյալի վերադաստիարակել, քանի որ նրան համարում էի հետամնաց և կյանքից ոչինչ չհասկացող: Ես շատ էի ծաղրում նրան, հանդգնությունս նույնիսկ հասնում էր նրան, որ բարձրաձայն կարդում էի նրան ուղարկված նամակները: Հիշում եմ՝ երբ կարդացի այն մասին, որ նրա մայրը գոհանում էր Աստծուց իր խղճուկ թոշակի բարձրացման համար, ես անպարկեշտ հայեցողությունով սկսեցի անարգել այդ բարի կնոջը և նրա որդուն: Ես վստահ էի, որ եթե հավատացյալը չդիմանա և հարձակվի ինձ վրա, ես նրան գետին կտապալեմ մեկ հարվածով: Հավատացյալ գինվորը, ցավոք սրտի, ոչ մի անգամ ոչ մի վատ խոսք չասաց: Միայն մեկ անգամ սպառնաց ինձ մատով և ասաց. «Ես ամեն բան ներում եմ քեզ, բայց կգա ժամանակ, երբ դու, Մուրադ, ողորդ կդիմես Աստծուն»: Իհարկե, ես այդ

խոսքերին ոչ մի նշանակություն չտվեցի, միայն ծիծաղեցի նրա վրա՝ շարունակելով ծաղրել, համարելով նրան ինձնից թույլ ոչ միայն ֆիզիկապես, այլև բարոյապես:

Ծառայակցիս բառերը հիշեցի միայն այն ժամանակ, երբ արդեն վերադարձել էի Հարավային Օսեթիա, աշխատում էի գործարանում և հանկարծակի հիվանդացա բժիշկներին անձանոթ մի հիվանդությամբ: Որոշ բժիշկներ այն անվանում էին մաշկի քաղցկեղ: Ես սկսեցի ողջ-ողջ քայքայվել, ինչպես կազմալուծվում, քայքայվում է դիակը: Ոչ մի դեղամիջոց, թրջոց, քսուք, նույնիսկ ամենաուժեղ դեղամիջոցները չօգնեցին: Նույնիսկ կայացած և փորձառու բժիշկները միայն անորոշ թափ էին տալիս ձեռքերը: Գալիս էին ինձ դիտելու որպես կենդանաբանական այգու մի արտասովոր գազանի:

Մի անգամ ես դռան ետևից լսեցի, թե ինչպես գլխավոր բժիշկը մորս ասաց. «Չեմ կարող չասել, որ Ձեր տղային ապրելու շատ կարճ ժամանակ է մնացել, որովհետև նրա մաշկը քայքայվում է, և մեզ անձանոթ հիվանդությունն անցնում է նրա արյան մեջ»: Տանը ես չէի հազնում իմ վերնահագուստը, որովհետև այն ինձ աննկարագրելի տանջում էր: Այրվում էի բարձր ջերմությունից, միշտ ծառավ էի գգում՝ ինչքան էլ ջուր խմեի, տասնհինգ րոպեից ավել չէի կարողանում պառկել: Ես տանջանքից տնքում էի, լացում, գոռում. «Վառվում եմ»: Բացի այդ, ինձ անհանգստացնում էր անտանելի քորը: Հաճախ ինքնասպանության մտքեր էին գալիս. «Ինչո՞ւ տանջվեմ, երբ գլխավոր բժիշկն ասաց, որ բուժվելու ոչ մի հույս չկա»:

Մի անգամ գիշերը, երբ կինս գնաց աշխատանքի, ես սպասեցի, մինչև ծնողներս ու երեխաներս խորը քնեցին, հետո կախվելու համար պարան

գտա: Եվ հանկարծ ամբողջ մարմինս այնպես քարացավ, որ ես չկարողացա ոչ մի քայլ կամ շարժում անել: «Երևի սա իմ վերջն է,- թեթևացած մտածեցի ես,- ահա կընկնեմ և վերջ»: Այդ պահին անսպասելի մի ձայն լսեցի. «Չհամարձակվե՛ս այդ ճակատագրական սխալն անել, որպեսզի ծնողներդ, կինդ և երեխաներդ չամաչեն քեզ համար: Դու օգնություն կստանաս»: Ես կարողացա միայն մի քանի քայլ անել և նստեցի աթոռին: Հետո լսեցի ուրիշ, չարանեղ մի ձայն. «Ի՞նչ ես մտածում երեխաներիդ մասին, նրանց մասին ուրիշները կհոգան: Արա՛ ինչ որ մտածել էիր, ինչո՞ւ տանջվեմ»: Նոր էի վերցրել պարանը, երբ ձայն տվեց հայրս.

- Տղա՛ս, դու դեռ նստա՞ծ ես:

Նա, զգալով իմ վիճակը, սկսեց ինձ մխիթարել, և մենք զրուցեցինք մինչև լուսաբաց: Մենք դեռ զրուցում էինք, երբ կինս աշխատանքից վերադարձավ ու սկսեց պատմել.

- Մուրա՛դ, ես իմացա, որ Մագադանից հավատացյալ եղբայր է եկել Յիսենվալի, նա Աստծուց բժշկության պարգև ունի: Այդ եղբորը խնդրեցին աղոթել վրաց-օսեթական պատերազմում գլխից վիրավորված մի երիտասարդի համար: Եղբոր աղոթքից հետո երիտասարդի մոտ դադարեց արյունահոսությունը, հետո գիտակցությունը տեղը եկավ, նա ջուր խնդրեց, այնուհետև՝ ուտելու բան:

- Ինչո՞ւ այդ եղբորը չբերեցիր, որ ինձ համար աղոթի,- վիրավորված հանդիմանեցի կնոջս:

- Ես պատմեցի այդ եղբորը քո ծանր հիվանդության ու նաև այն մասին, որ քեզ հետ անհնար է Աստծո մասին խոսել, որովհետև նախկինում դու այդ բնույթի խոսակցությունները կես խոսքից ընդհատում էիր,- արդարացավ կինս, հետո ասաց,- այդ եղբայրը ուշադիր լսեց ինձ, թղթի վրա գրեց քո անուն, ազգանունը և խոս-

տացավ, որ կաղոթեն քեզ համար թե՛ ինքը և թե՛ եկեղեցին: Հետո ավելացրեց, որ իրենք մեզ հրավիրում են մասնակցել իրենց հավաքույթին, երբ սկսես առողջանալ և մարմնիդ վրա կարողանաս հագուստ կրել:

Այդպես էլ եղավ: 1991թ. հունվարի 17-ին, չնայելով ցրտին, ես դուրս եկա մեր տան բակ. հագիս միայն ներքնագգեստ էր, ինձ համար հաճելի էր զգալ ցուրտը: Հետո քիչ-քիչ հագա բոլոր շորերս և այլևս չէի ուզում հանել: Որոշեցի զբոսնել փողոցով, բայց դեռ դուրս չեկած՝ հարցրի կնոջս. «Դու գիտե՞ս, թե որտեղ են հավաքվում հավատացյալները»:

- Իհարկե գիտեմ,- ուրախ պատասխանեց կինս,- ես քեզնից գաղտնի գնում եմ այդ հավաքույթներին և եղբայրների ու քույրերի հետ աղոթում եմ քեզ համար:

- Ուրեմն, գնացի՞նք հավաքույթի:

Արագ պատրաստվեցի՞նք և միասին գնացի՞նք Յիսենվալի: Դա շատ հեռու չէր, մեր բնակավայրից հազար մետր ներքև էր գտնվում: Ճանապարհի կեսին մենք ուժեղ ձնաբքի մեջ ընկանք:

- Հարկավոր է տուն վերադառնալ,- ասաց կինս:

- Ո՛չ, - չհամաձայնեցի ես,- մենք անպայման պետք է հասնենք հավաքույթին,- չնայած ուժեղ քամուն՝ շարունակեցի՞նք ճանապարհը:

- Մուրա՛դ, ինչպե՞ս ես գգում:

- Գնալով ինքնագգացողությունս լավանում է:

Առաջինը, որ ես զգացի հավաքույթի վայրում, ջերմությունն էր: Շենքը չէր ջեռուցվում, բայց ես ջերմություն էի գգում: Ես սկսեցի քայլել շարքերի միջով, որպեսզի գտնեմ ջերմության աղբյուրը, բայց ոչ մի տաքացնող սարք չտեսա: Հավաքույթի ժամանակ մեծ հետաքրքրությամբ առաջին անգամ քարոզ լսեցի. քարոզիչը խոսեց Գողգոթայի խաչի, Քրիստոսի հարության և համբարձման մասին, պատմեց Նրա երկրորդ գալստյան մասին: Քարոզը հաստատվում էր աստվածաշնչյան համարներով, բերվում էին համոզիչ օրինակներ: Հավաքույթից հետո ես մոտեցա մագաղանի քարոզիչին և մեծ հույսով հարցրեցի.

- Իսկ Ձեր Աստվածը կարո՞ղ է լիովին բուժել ինձ:

- Իսկ դու չե՞ս ուզում զոջալ քո մեղքերի համար, - հարցրեց ինձ:

- Ի՞նչ է, մե՞ղք կա,- հարցրի ես,- երբեք դրա մասին գաղափար չեմ ունեցել:

Քարոզիչը բացեց Աստվածաշունչը և սկսեց կարդալ մեղքերի մասին, ասաց, թե ովքեր չեն կարող Աստծո Արքայությունը ժառանգել: Ես զոջացի, իմ առջև եկան գործածս բոլոր մեղքերն ու չարությունները և ծանր բեռի նման սկսեցի՞ն ճնշել ինձ: Իմ սիրտը մեղադրում էր ինձ: Երբ ես ծնկի եկա խոստովանելու, ականջներիս լսվեցին նախկին ծառայակցիս խոսքերը. «Դու ողբով կգաս Աստծուն»: Ես նույնիսկ չըջվեցի. գուցե նա կանգնած է իմ ետևո՞ւմ. շատ պարզ էր լսվում այդ ձայնը: Հետո մենք աղոթեցի՞նք. ես խնդրում էի Աստծուն, որ Նա ներեր իմ մեղքերը, փրկեր իմ հոգին և բժշկեր իմ մարմինը:

Երբ ես սկսեցի ուսումնասիրել Աստվածաշունչը, Եսայիա մարգարեության մեջ գտա հետևյալ խոսքերը. «Իմ ծառայիս խոսքը կհաստատեմ և դեսպաններուս խորհուրդը կկատարեմ» (Եսայի 44:26): Դա էր պատճառը, որ բժիշկները չկարողացան բուժել ինձ: Չղջման խոստովանությունից հետո Մագաղանից եկած քարոզիչ Իգոր Վալը և նրա կինը մեզ հրավիրեցին իրենց տուն: Այնտեղ մեր գրույցը շարունակվեց, որի ժամանակ Իգոր եղբայրը մեզ սովորեցնում էր ծոմով աղոթել: Հետո ամբողջ եկեղեցին սկսեց ծոմով աղոթել իմ բժշկության համար: Այդ եռօրյա ծոմի ժամանակ ես մնացի Իգորի տանը: Նրա ամբողջ ընտանիքը և ես անընդհատ ծոմով աղոթում էինք իմ բժշկության համար: Երրորդ օրը մաշկիս թարախակաված տեղերը սկսեցին չորանալ, իսկ գոյացած չոր կեղևը սկսեց ձկան թեփուկների նման թափվել: Մարմինս ակնհայտորեն մաքրվում էր: Հինգ օրից իմ մաշկը լրիվ մաքրվեց, դարձավ նուրբ ու վարդագույն, ինչպես երեխայինը: Իգորի ընտանիքը, ամբողջ եկեղեցին, ես և կինս փառք տվեցի՞նք Աստծուն և գոհացանք այդ մեծ ողորմության համար:

Սալիտակ վերնաշապիկով, կոստ-

յումը հագիս, փողկապը կապած՝ ես երկու շաբաթ անց մտա հիվանդանոցի գլխավոր բժշկի մոտ՝ վկայելով նրան Հիսուս Քրիստոսի մասին:

- Իրո՞ք Դուք եք,- հանկարծակիի եկած՝ տեղից վեր թռավ բժիշկը, որն ինձ համար տանջալից մահ էր կանխատեսել,- ո՞ր եք գնացել, ի՞նչ բժիշկներ և ի՞նչ մեթոդով են Ձեզ բուժել:

Երբ ես պատմում էի եղելությունը, նա զարմացած լռում էր և մտածում: Այսպես ես սկսեցի վկայել Աստծո մասին:

Վրացիների և օսեթների միջև ընթացող պատերազմի պատճառով առանց տանիքի էր մնացել նաև իմ ընտանիքը: Մենք ստիպված եղանք տեղավորվել ոչ մեծ ֆերմայում, իսկ 1995թ. Բեալան քաղաքում տուն ստացանք: Նոր բնակության վայրում ես շարունակում էի վկայել և Աստծո Խոսք քարոզել: Մի անգամ հավաքույթի բերեցին ասթմայից շնչահեղձ եղող մի կնոջ՝ խնդրելով աղոթել նրա բժշկության համար: Աղոթքի ժամանակ կինը բժշկվեց: Նա իր հաշմանդամությունը ապացուցող փաստաթղթերով կրկին բժշկական քննություն անցավ: Բժիշկները զարմացած էին՝ չգտնելով նրա մոտ ասթմայի և ոչ մի հետք.

- Ո՞վ է Ձեզ համար այսքան երկար հիվանդության պատմություն հորինել:

Կինը վկայեց նրանց կենդանի Աստծո և Նրա գործած հրաշքի մասին:

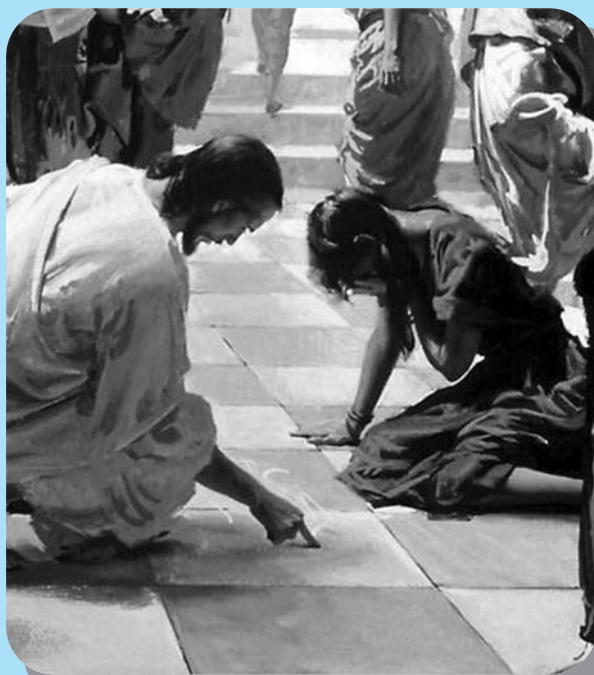
Բեալանում եկեղեցին գնալով աճում էր: Երբ 1997թ. ինձ ձեռնադրեցին որպես սարկավագ, մեր եկեղեցին ուներ մոտ 50 անդամ: Երեք տարի հետո՝ 2000թ., ինձ ձեռնադրեցին որպես երեց: Շուտով մենք հավաքույթների համար մեծ դահլիճ կառուցեցի՞նք:

Աշխարհին հայտնի արյունահեղ ահաբեկչությունից հետո Բեալանի բնակիչներն ավելի էին ձգտում Աստծուն, խոստովանում և դառնում էին քրիստոնյա:

Ես շնորհակալ եմ Աստծուց, որ Նա խելքի բերեց, սովորեցրեց և փրկեց ինձ, և ես այժմ ծառայում եմ Նրան ու Նրա ժողովրդին՝ գոհանալով դրա համար:

Նյուրթը վերցված է
“Слово христианина” ամսագրից

éáōñμ · ñúaōÙ · ñí ³ Í øá ³ é³ ÌÝ»ñÁ
 ú· Ý»óÇÝ ëÇñ»É, Ý»ñ»É ³ Ù»ÝùÇÝ,
 ÆÙ Ù»ç ÌÙ³ Ýù ¹³ ñÓ³ Ý øá éáōñμ Éáèù»ñÁ,
 öñÌ áóÁÙ³ Ý ÑáóÙéáí éóí »ó ÇÙ Ñá· ÇÝ:

1 Çñàç 3 èç»ð · 3 Yù Ñá· áí , 3 ÕáÃuáí ,
 àñ Û3 Ù»½ µ³ óÇ ÈáñÑáõñ¹Á È³ áÇ,
 àñ ×ÇBì Ñ³ èì³ Ý³ Yù è»ñÁ Ù»ñ ÕñíàÇ,
 Ã» ÇÝãÇ± Ñ³ Û³ ñ ² èì í ³ í Ù³ ñ¹³ ó³ í
 àð Û³ ñÙÇÝ Ñ³ · ³ í ,
 ÆÝää±ð ÑáÃ³ ñí »ó Ù»Í ã³ ñã³ ñ³ YùÇ,
 Ø»Í ì ³ é³ ã³ YùÇ àð ³ Ý³ ñ · ³ YùÇ...
 àñù³ Ý Ù»Í è»ñ Çñ, áñ Û³ Ýí Çñí ³ í
 Æñ ÌÙ³ YùÁ ì í »ó, áñ ÇÝÓ àð ù»½ ÷ ñí Ç·
 èÇñáí óáððó ì ³ Éáí ×³ Ù÷ ³ Ý »ñí YùÇ:
 àí Ðá· Ç, ³ è³ ° ³ Ù»YùÇÝ,
 àñ úá ÷ áÈ³ ñ»Ý È³ áí »É Ç î »ñÁ,
 ²Ù¹ È³ áÇ í ñ³
 òáðó³ µ»ñ»É Ç Æñ ³ ÝÑáðÝ è»ñÁ,
 àñ Û³ Ù»é»É Ç, Ñ³ ñáoÃláðÝ ³ é»É,
 Ð³ ñáoÃláðÝ-ÌÙ³ YùÁ Ù»½ Ç Èáèì ³ ó»É:
 ÐÇÙ³ Ñ³ èì³ ó»ù· ã»ì ù ãÇ É³ ó ÈÇÝ»É,
 °ñí YùÇ · ³ Õì ÝÇùÁ Ù³ Ù»½ Ç µ³ ó»É:
 àð Ì · ³ ùñÁ, »ñµ î »ñÁ Ñ³ Ìì Ýí Ç,
 Úáñ Ù³ ñÙÇÝ ì í ³ í · Ù»½ Ñ»ì Á Ìì ³ ÝÇ:

